

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 340

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 858 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal	2–4
Decizia nr. 76 din 22 februarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) și art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	5–7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
219. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., companie aflată sub autoritatea Ministerului Finanțelor Publice	8–10
220. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 pentru Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale „Hidroelectrică” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Energiei	11–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
180. — Decizie privind eliberarea doamnei Raluca-Maria Țincu din funcția publică de conducere de inspector general antifraudă al Direcției generale antifraudă fiscală din structura Agenției Naționale de Administrare Fiscală	13
181. — Decizie pentru numirea domnului Florin Ursu în funcția publică de conducere de inspector general antifraudă al Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală	14
182. — Decizie pentru eliberarea domnului Daniel Marius Zamfiroiu din funcția publică de conducere de inspector general adjunct antifraudă la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2 Constanța — Direcția generală antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală	14–15
183. — Decizie pentru numirea domnului Burduja Dorian în funcția publică de conducere de inspector general adjunct antifraudă la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2 Constanța — Direcția generală antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală	15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 858**

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Staia Martin și Haracicu Smaranda Maria în Dosarul nr. 2.842/30/2016 al Tribunalului Timiș — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 896D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către partea Miut Nicușor Constantin, prin care acesta solicită judecarea în lipsă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. În acest sens, arată că, răspunzând unei critici similare, instanța de contencios constituțional a pronunțat o decizie de admitere, fapt ce determină inadmisibilitatea excepției în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.842/30/2016, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Staia Martin și Haracicu Smaranda Maria, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că norma de incriminare a abuzului în serviciu are caracterul unei norme generale în raport cu celelalte activități abuzive ale funcționarilor, incriminate ca infracțiuni distincte, motiv pentru care în baza principiului *lex specialia generalibus derogant* nu se poate reține concurs între infracțiunea de abuz în serviciu și infracțiunile de delapidare, purtare abuzivă, uzurparea funcției etc. În condițiile în care orice faptă de încălcare a atribuțiilor de serviciu sau de îndeplinire defectuoasă a acestora constituie infracțiune se încalcă principiul potrivit căruia soluția penală este *ultima ratio*. Astfel, o faptă trebuie incriminată numai în măsura în care acest lucru este necesar într-o societate democratică și sancțiunea este proporțională cu încălcarea care a determinat luarea acestei măsuri. În final, făcând referire la cele reținute de instanța de contencios constituțional în Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, precum și la lipsa unei limite valorice de la care fapta poate constitui infracțiune, autorii excepției consideră că dispoziția criticată este neconstituțională.

6. **Tribunalul Timiș — Secția penală** arată că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave. Parlamentul este autoritatea legislativă care decide cu privire la politica penală a statului și beneficiază de posibilitatea de apreciere în funcție de o serie de criterii sociale, de necesitatea unei anumite politici penale. Scopul urmărit prin legislația penală este acela de a apăra ordinea de drept, prin protejarea valorilor sociale indicate în partea specială a Codului penal, însă răspunderea penală a persoanei trebuie să intervină doar în acele situații în care alte mijloace de sancționare a eventualelor abateri nu sunt eficiente. Totodată, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual, aspect care consacră respectarea principiului proporționalității incriminării cu gravitatea faptei sancționate. Așa fiind, instanța judecătorească opinează în sensul că textul art. 297 alin. (1) din Codul penal, așa cum a fost interpretat prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, respectă acest principiu întrucât, din modul de redactare a textului, rezultă faptul că nu orice încălcare a legii constituie infracțiune, ci doar acel tip de încălcare care are o anumită gravitate, respectiv producerea unei pagube sau o vătămare a intereselor unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Pe de altă parte, din conținutul textului se desprinde concluzia că incriminarea penală vizează doar fapte săvârșite cu vinovăție în forma intenției directe sau indirecte.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** susține că reacția blândă față de acest gen de fapte face inefficientă lupta împotriva fenomenului corupției și generează neîncredere în capacitatea justiției de a reacționa la astfel de fenomene, punându-se în pericol ordinea publică. Limita prejudiciului nu reprezintă o chestiune neglijabilă ori de gravitate redusă, deoarece reprezintă o veritabilă încurajare a comiterii faptelor de abuz în serviciu cu prejudicii apropiate plafonului, scoate în afara ilicitului penal faptele săvârșite cu ocazia unor achiziții directe, existând și consecințe din perspectiva termenului de prescripție. De asemenea, Guvernul apreciază că reducerea sferei incriminării acestei fapte nu se justifică și pentru că valoarea socială apărută este bunul mers al instituțiilor și nu numai patrimoniul acestora. Prin noua reglementare va fi încurajată conduita abuzivă a funcționarilor, incorectitudinea, lipsa de onestitate și de probitate a acestora în soluționarea unor drepturi și interese ale persoanelor fizice sau juridice.

9. În continuare, Guvernul arată că textul actual al art. 297 din Codul penal, în interpretarea dată de instanța de contencios constituțional reprezintă tocmai o aplicare a prevederilor art. 53 din Constituție, în condițiile în care restrângerea se circumscrie motivelor prevăzute în mod expres în alin. (1) al art. 53 și este necesară într-o societate democratică și proporțională cu situația care a determinat-o, în condițiile în care nu orice comportament al funcționarului public constituie infracțiune, ci numai acela care presupune o intenție în fraudarea normelor legale primare, element suficient de grav încât să justifice intervenția represiunii penale. Apreciază că cele reținute în

considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 nu semnifică nașterea unei obligații în sarcina legiuitorului pozitiv de a introduce un prag valoric pentru definirea conținutului infracțiunii de abuz în serviciu. Pentru aceste motive, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că textul legal criticat nu consacră un caz de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale în sensul art. 53 din Constituție, situație în care ar fi obligatorie respectarea principiului instituit la alin. (2) al aceluiași articol. Restrângerea exercițiului unor drepturi, spre a fi caracterizată ca atare, trebuie să decurgă nemijlocit din lege, să aibă caracter temporar, să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și să fie instituită doar pentru perioada în care acționează cauzele ce au determinat-o. Domeniul de aplicare a dispozițiilor art. 53 din Constituție este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ.

11. Astfel, Avocatul Poporului apreciază că, din analiza art. 297 alin. (1) din Codul penal, reiese că nu este incriminată orice încălcare a legii, ci doar acel tip de încălcare care duce la producerea unei pagube ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care fapta se realizează, din punctul de vedere al elementului material, printr-o acțiune a făptuitorului — funcționar public, iar termenul „act” utilizat de textul incriminator are înțelesul de operație pe care subiectul activ trebuie să o efectueze în virtutea atribuțiilor de serviciu. În acest sens, prin neîndeplinirea unui „act” se înțelege omisiunea făptuitorului de a efectua acea activitate, acea operație pe care era obligat să o facă, iar prin „îndeplinirea în mod defectuos a unui act” se înțelege efectuarea unei operații în mod abuziv, respectiv altfel de cum trebuia făcută, adică în alte condiții decât prevede legea.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, cu următorul conținut: „*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*”

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, a reținut că, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină

ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”. Referitor la principiul *ultima ratio* în materie penală, Curtea a observat că acesta provine din limba latină, sintagma „ultima” provine din latinul „ultimus” însemnând „ultimul”, iar „ratio” în limba latină are semnificația de „procedeu”, „metodă”, „plan”. Astfel, *ultima ratio* are semnificația comună de procedeu sau metodă ultimă sau finală folosită pentru a atinge scopul urmărit. Curtea a apreciat că, în materie penală, acest principiu nu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală trebuie privită ca ultimă măsură aplicată din perspectivă cronologică, ci trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ etc., fiind improprie în realizarea acestui deziderat.

17. Curtea a apreciat că, în sens larg, scopul urmărit de legiuitor prin legislația penală este acela de a apăra ordinea de drept, iar, în sens restrâns, este acela de a apăra valori sociale, identificate de legiuitor în partea specială a Codului penal, acest scop fiind, în principiu, legitim. Totodată, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. Curtea a reținut că, din perspectiva principiului „ultima ratio” în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală.

18. Curtea a observat că acest principiu este receptat în jurisprudența curților constituționale, precum și în cuprinsul unor documente ale Comisiei europene pentru democrație prin drept (Comisia de la Veneția) sau ale altor entități.

19. Având în vedere aceste premise și analizând conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, Curtea a constatat că orice acțiune sau inacțiune a persoanei care se circumscrie calităților cerute subiectului activ, indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normei de incriminare. Această constatare a determinat Curtea să aibă rezerve în a aprecia că aceasta a fost voința legiuitorului când a incriminat fapta de abuz în serviciu. Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea a constatat că legiuitorul a identificat și a reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecințelor unor fapte care, deși, potrivit reglementării actuale se pot circumscrie săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale.

20. Totodată, analizând comparativ reglementarea infracțiunii de abuz în serviciu cu dispozițiile legale ce instituie alte forme ale răspunderii decât cea penală, Curtea a reținut că, deși nu sunt identice, acestea se aseamănă într-o măsură care determină posibilitatea ca, în cazul săvârșirii unei fapte, să poată fi incidente atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă. Aceasta este posibil, având în vedere că, astfel cum s-a arătat, legiuitorul nu a precizat necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite intensități a vătămării rezultate din comiterea faptei.

21. În concluzie, Curtea a reținut că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, Curtea a apreciat că responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind „abuzul în serviciu”, ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare — Ministerul Public și instanțele judecătorești —, indiferent dacă subiectul activ este acuzat conform unor reguli speciale de acuzare sau unor proceduri penale ordinare.

22. În continuare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la lipsa unui prag valoric sau a intensității vătămării rezultate din comiterea faptei, Curtea a

reținut că, încă din data de 8 iulie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, în sarcina legiuitorului primar sau delegat s-a născut obligația de a reglementa valoarea pagubei și gravitatea vătămării rezultate din comiterea faptei de „abuz în serviciu”, cu aplicarea principiului „ultima ratio”, astfel cum acesta a fost dezvoltat în doctrină și jurisprudență (inclusiv cea a Curții Constituționale). Dezvoltând raționamentul juridic pe care s-a întemeiat soluția pronunțată în decizia menționată, Curtea a considerat că delimitarea dintre diferitele forme de răspundere juridică și răspunderea penală nu poate avea drept unic criteriu tipul actului normativ încălcat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectiv un act de reglementare primară (lege sau ordonanță a Guvernului) sau un act normativ administrativ, ci, dimpotrivă, reținând posibilitatea ca în cazul săvârșirii unei fapte prin încălcarea unei legi sau ordonanțe a Guvernului să poată fi incidentă atât răspunderea penală, cât și alte forme de răspundere extrapenală, cum este cea disciplinară, administrativă sau civilă, Curtea a reținut, drept criteriu suplimentar, gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale, respectiv necesitatea existenței unei anumite valori a pagubei sau a unei anumite gravități a vătămării drepturilor sau intereselor legitime rezultate din comiterea faptei.

23. De altfel, Curtea a reținut că nu este prima dată când stabilește o astfel de legătură între gravitatea faptei și incidența răspunderii penale. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. Prin reglementarea protecției penale doar a faptelor care produc anumite consecințe, legiuitorul trebuie să se plaseze în interiorul acestei marje, întrucât nicio dispoziție constituțională nu obligă explicit/implicit la stabilirea unui standard de referință care să determine în mod automat incriminarea penală a oricărei vătămări aduse unei valori consacrate constituțional sau legal. În acest sens, prin Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, cu privire la soluția legislativă care a instituit pragul de peste 90 de zile de spitalizare ale victimei unui accident de circulație soldat cu vătămări corporale care atrage incidența legii penale, cu consecința dezincriminării faptelor care au generat vătămări care au necesitat îngrijiri medicale sub acest prag, Curtea a reținut că „legiuitorul are îndreptățirea de a plasa protecția constituțională a valorii care nu intră sub incidența penalului, în sfera răspunderii civile delictuale”, deci, implicit, Curtea a acceptat teza potrivit căreia incidența răspunderii penale este condiționată de o anumită gravitate a faptei sau de un anumit nivel de afectare a valorii protejate prin norma penală.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Staia Martin și Haracicu Smaranda Maria în Dosarul nr. 2.842/30/2016 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

24. În ceea ce privește dispozițiile penale referitoare la fapta de „abuz în serviciu”, Curtea a constatat că lipsa unor circumstanțieri cu privire la determinarea unui anumit quantum al pagubei ori a unei anume gravități a vătămării drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice face dificilă și, uneori, imposibilă, delimitarea răspunderii penale de celelalte forme de răspundere juridică, cu consecința deschiderii procedurilor de cercetare penală, trimitere în judecată și condamnare a persoanelor care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, indiferent de valoarea pagubei sau de intensitatea vătămării. Dispozițiile penale în vigoare sunt formulate în sens larg și în termeni vagi, ce determină un grad sporit de impredictibilitate, aspect problematic din perspectiva art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a altor cerințe fundamentale ale principiului statului de drept, această redactare constituind premisa unor interpretări și aplicări arbitrare/aleatorii. O asemenea omisiune are relevanță constituțională în cauza de față [a se vedea și Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, Decizia nr. 107 din 27 februarie 2014 sau Decizia nr. 308 din 12 mai 2016, paragraful 41, prin care Curtea a statuat că „omisiunea și imprecizia legislativă sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental pretins a fi încălcat”] pentru că afectează drepturi și libertăți fundamentale ale persoanei împotriva căreia se formulează o astfel de acuzație penală. În aceste condiții, Curtea, fiind ținută de obligația de a interpreta o dispoziție legală în sensul de a produce efecte și pentru a da, astfel, un sens constituțional acesteia [a se vedea în acest sens Decizia nr. 223 din 13 martie 2012], consideră necesară instituirea unui prag al pagubei și circumstanțierea vătămării produse prin comiterea faptei, elemente în funcție de care să se aprecieze incidența sau nu a legii penale.

25. Dată fiind natura omisiunii legislative relevate, Curtea Constituțională nu are competența de a complini acest viciu normativ, întrucât și-ar depăși atribuțiile legale, acționând în sfera exclusivă de competență a legiuitorului primar sau delegat. Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și de cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „în România, respectarea [...] legilor este obligatorie”, Curtea a subliniat că legiuitorul are obligația de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitime rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu, pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 22 februarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) și art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) și art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Anghel Laurențiu Dumitru în Dosarul nr. 13.514/236/2016 al Judecătorei Giurgiu — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.357D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus note scrise.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale și de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 lit. d) din aceeași lege, deoarece nu au fost formulate veritabile critici de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 28 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 13514/236/2016, **Judecătoria Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) și art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Anghel Laurențiu Dumitru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva hotărârii judecătorului delegat.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul, deși nu precizează *in terminis*, susține că prevederile legale

criticate afectează dispozițiile constituționale referitoare la calitatea legilor, la egalitatea în drepturi și la dreptul la apărare. Astfel, prevederile art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 sunt imprevizibile prin aceea că permit unui agent al penitenciarului să susțină că într-o sticlă se află alcool și nu dau condamnatului posibilitatea de a se apăra și de a demonstra că aceasta conține o substanță permisă (cum ar fi ceaiul). Totodată, dispozițiile art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 sunt neconstituționale, întrucât rapoartele de pedepsire sunt întocmite de cadre ale penitenciarului care au studii juridice, în timp ce deținuții nu au astfel de studii.

7. **Judecătoria Giurgiu — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face trimitere la Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, prin care Curtea Constituțională a statuat că persoana condamnată și administrația penitenciarelor beneficiază de aceleași drepturi procesuale. Totodată, potrivit art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 persoanelor condamnate le este interzisă introducerea în penitenciar, producerea, deținerea, comercializarea sau consumul de stupefiante, băuturi alcoolice ori de substanțe toxice sau ingerarea de medicamente fără prescripție medicală, de natură să creeze tulburări de comportament. Textul este cât se poate de clar și nu lasă loc de interpretări, iar administrarea probelor în cursul cercetării judecătorești este atributul exclusiv al instanței de judecată, nefiind nevoie de intervenția legiuitorului.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013, face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 733 din 16 decembrie 2014 și Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014.

10. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013, apreciază, în principal, că aceasta este inadmisibilă, întrucât autorul excepției critică textul pentru ceea ce nu conține. În subsidiar, consideră că excepția este neîntemeiată, dispozițiile legale contestate fiind previzibile și accesibile destinatarilor acestora, sens în care cuvintele utilizate au înțeles comun în limba română. Previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Așa fiind, formularea lit. d) a art. 82 din Legea nr. 254/2013 nu este de natură a afecta previzibilitatea normei, orice destinatar al acesteia fiind așteptat

a cunoaște înțelesul noțiunilor utilizate de legiuitor, adaptându-și conduita exigențelor legii.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, prevederile art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 vizează faza executării pedepsei, care este cea de-a patra fază a procesului penal, reglementând cu privire la asistența juridică în procedura de soluționare a plângerii formulate împotriva deciziei de stabilire a regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Așa fiind, aspectul criticat de autorul excepției, respectiv lipsa asistenței juridice obligatorii pe parcursul procedurii anterior arătate, excedează procedurii penale speciale, ce reglementează numai faza urmăririi penale și a judecării, situația juridică a condamnatului nefiind identică cu cea a suspectului sau a inculpatului.

12. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013, Avocatul Poporului arată că nu poate fi reținută, întrucât înțelesul acestora este clar, interzicând persoanelor condamnate în penitenciar introducerea, producerea, deținerea, comercializarea sau consumul de stupefiante, băuturi alcoolice, substanțe toxice sau medicamente. Prin urmare, persoanele condamnate pot să prevadă într-o măsură rezonabilă consecințele care ar putea rezulta din săvârșirea faptei.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (17) și art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul cuprins:

— Art. 39 alin. (17): „(17) *Asistența juridică nu este obligatorie. În cazul în care procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului participă la judecată, aceștia pun concluzii.*”

— Art. 82 lit. d): „*Persoanelor condamnate le sunt interzise:* [...]

d) *introducerea în penitenciar, producerea, deținerea, comercializarea sau consumul de stupefiante, băuturi alcoolice ori de substanțe toxice sau ingerarea de medicamente fără prescripție medicală, de natură să creeze tulburări de comportament.*”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013

au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 535 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 13 august 2015, paragrafele 18—21, Curtea a statuat că prevederile art. 39 și cele ale art. 56 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare. Art. 39 din lege reglementează atât cu privire la stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, la plângerea depusă de persoana condamnată la judecătorul de supraveghere a privării de libertate împotriva deciziei comisiei pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cât și cu privire la contestația formulată de persoana condamnată sau de administrația penitenciarului, pe rolul judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, împotriva încheierii prin care judecătorul de supraveghere a privării de libertate a soluționat plângerea.

18. Prin urmare, cadrul general prevăzut de art. 39 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel încât Curtea reține că aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Într-un sens similar s-a pronunțat Curtea în jurisprudența sa referitoare la Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013, de exemplu, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, și prin Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014.

19. Așa fiind, Curtea a constatat că, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil.

20. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia din 7 mai 1990, pronunțată în Cauza *Aldrian împotriva Austriei*, Decizia din 22 februarie 1995, pronunțată în Cauza *A.B. împotriva Elveției*, Decizia din 13 mai 2003, pronunțată în Cauza *Montcornet de Caumont împotriva Franței*, Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Pilla împotriva Italiei*, Decizia din 27 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Szabo împotriva Suediei* și Decizia din 23 octombrie 2012, pronunțată în Cauza *Ciok împotriva Poloniei*, paragraful 33.

21. Totodată, Curtea a mai reținut că, în procedura de soluționare a plângerii împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, potrivit art. 56 alin. (3) din lege, persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că, în cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, audiere care va avea loc prin videoconferință, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintează declarația luată. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, pronunțată în soluționarea plângerii, persoana condamnată are posibilitatea de a-și formula apărărilor prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată.

22. De asemenea, prin Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2015, paragraful 19, Curtea Constituțională a reținut că persoana condamnată și administrația penitenciarelor beneficiază de aceleași drepturi procesuale, neputând fi reținută încălcarea prin dispozițiile art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 a prevederilor art. 16 din Constituție.

23. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013, Curtea constată că acestea reglementează în termeni lipsiți de echivoc cu privire

la interdicțiile persoanelor private de libertate, sens în care nu este permisă introducerea în penitenciar, producerea, deținerea, comercializarea sau consumul de stupefiante, băuturi alcoolice ori de substanțe toxice sau ingerarea de medicamente fără prescripție medicală, de natură să creeze tulburări de comportament.

25. Autorul excepției a criticat aceste prevederi, susținând că nu dau condamnatului posibilitatea de a se apăra și de a demonstra contrariul celor stabilite de reprezentanții administrației penitenciarului. Or, motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

26. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

27. Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*” (a se vedea Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 4 mai 2017, paragraful 15). De aceea, administrarea probelor în cursul cercetării judecătorești este doar atributul exclusiv al instanței de judecată, nefiind nevoie ca legiuitorul să indice aceasta în textul legal contestat.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anghel Laurențiu Dumitru în Dosarul nr. 13.514/236/2016 al Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 lit. d) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de același autor, în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2018 al Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A.,
companie aflată sub autoritatea Ministerului Finanțelor Publice**

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018 și ale art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A., companie aflată sub autoritatea Ministerului Finanțelor Publice, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Adrian-Marius Rîndunică,
secretar de stat

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2018 al Companiei Naționale „Loteria Română” — S.A.

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	BVC 2018
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	1.019.533,00
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	1.017.833,00
		a) Subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0,00
		b) Transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0,00
	2	Venituri financiare	5	1.700,00
	3	Venituri extraordinare	6	0,00
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	935.640,00
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	935.600,00
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	67.745,09
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	51.043,96
		C. cheltuieli cu personalul , din care:	11	147.251,38
		C0 Cheltuieli de natură salarială (Rd.13+Rd.14)	12	141.203,33
		C1 ch. cu salariile	13	112.875,02
		C2 bonusuri	14	28.328,31
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	209,41
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente	16	0,00
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	1.258,96
		C5 Cheltuieli cu contributiile datorate de angajator	18	4.579,68
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	669.559,57
	2	Cheltuieli financiare	20	40,00
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0,00
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	83.893,00
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	11.157,76
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	72.735,24
	1	Rezerve legale	25	0,00
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	0,00
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	0,00
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	0,00
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	0,00
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28 și 29.	30	72.735,24

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

7		Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	7.002,68
8		Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	39.868,96
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	39.868,96
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	0,00
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	0,00
9		Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	32.866,28
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	0,00
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	0,00
	a)	cheltuieli materiale	38	0,00
	b)	cheltuieli cu salariile	39	0,00
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	0,00
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	0,00
	e)	alte cheltuieli	42	0,00
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	62.150,32
	1	Alocații de la buget	44	0,00
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	0,00
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	49.118,97
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	2.650
	2	Nr. mediu de salariați total	49	2.521
	3	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/ persoana) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	4.327
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/ persoana) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **)	51	3.314
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	403,74
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculata cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	403,74
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoana)	52	X
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	917,71
	9	Plăți restante	55	0,00
	10	Creanțe restante	56	26.250,28

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2018 pentru Societatea de Producere
a Energiei Electrice în Hidrocentrale „Hidroelectrica” — S.A.,
aflată sub autoritatea Ministerului Energiei**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2018 pentru Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale „Hidroelectrica” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Energiei, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul energiei,

Doru Vișan,

secretar de stat

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Adrian-Marius Rîndunică,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

MINISTERUL ENERGIEI

SOCIETATEA DE PRODUCERE A ENERGIEI ELECTRICE ÎN HIDROCENTRALE „HIDROELECTRICA” — S.A.

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2018**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2018
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	3.199.135
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	3.181.354
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	17.781
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	2.261.973
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	2.257.224
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	631.335
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	61.157
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	379.596
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	363.103
	C1	ch. cu salariile	13	333.409
	C2	bonusuri	14	29.694
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	4.800
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	2.300
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	3.273
	C5	Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	18	8.419
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	1.185.137
	2	Cheltuieli financiare	20	4.749
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	937.161
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	204.195
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	732.966
	1	Rezerve legale	25	46.858
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	686.108
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercitiul financiar de referință	31	10.165
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	548.887
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	439.417
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	109.469
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	137.222
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2018
0	1	2	3	4
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	577.876
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	577.876
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	3.588
	2	Nr. mediu de salariați total	49	3.493
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	8.241
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **)	51	6.230
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	911
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	54	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	707
	9	Plăți restante	56	0
	10	Creanțe restante	57	82.136

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea doamnei Raluca-Maria Țincu
din funcția publică de conducere de inspector general
antifraudă al Direcției generale antifraudă fiscală
din structura Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

Având în vedere Adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.674/18.04.2018, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/7126/A.I.L./18.04.2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, precum și al art. 16 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Raluca-Maria Țincu se eliberează din funcția publică de conducere de inspector general antifraudă al Direcției generale antifraudă fiscală din structura Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

București, 18 aprilie 2018.

Nr. 180.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Florin Ursu în funcția publică
de conducere de inspector general antifraudă
al Direcției generale antifraudă fiscală
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

Având în vedere Adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.674 din 18.04.2018, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului sub nr. 20/7.126/A.I.L. în data de 18 aprilie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, și al art. 16 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Florin Ursu se numește în funcția publică de conducere de inspector general antifraudă al Direcției generale antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea LambruBucurești, 18 aprilie 2018.
Nr. 181.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Daniel Marius Zamfiroiu
din funcția publică de conducere de inspector general adjunct
antifraudă la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2
Constanța — Direcția generală antifraudă fiscală
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

Având în vedere Adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.674 din 18.04.2018, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului sub nr. 20/7.126/A.I.L. în data de 18 aprilie 2018,

în temeiul art. 15 lit. e) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (3) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, și al art. 16 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Daniel Marius Zamfiroiu se eliberează din funcția publică de conducere de inspector general adjunct antifraudă la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2 Constanța — Direcția generală antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 18 aprilie 2018.
Nr. 182.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM - MINISTRU

DECIZIE

**pentru numirea domnului Burduja Dorian în funcția publică
de conducere de inspector general adjunct antifraudă
la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2 Constanța —
Direcția generală antifraudă fiscală
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

Având în vedere Adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.674 din 18.04.2018, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului sub nr. 20/7.126/A.I.L. în data de 18 aprilie 2018,

în temeiul art. 15 lit. e) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (3) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, și al art. 16 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Burduja Dorian se numește în funcția publică de conducere de inspector general adjunct antifraudă la Direcția Regională Antifraudă Fiscală 2 Constanța — Direcția generală antifraudă fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 18 aprilie 2018.
Nr. 183.

RECTIFICĂRI

La Decretul nr. 332/2018 privind conferirea Ordinului *Meritul Sanitar*, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 5 aprilie 2018, se face următoarea rectificare:

— la art. 2 prima liniuță, în loc de: „*Spitalului Clinic de Urologie «Prof. Dr. Theodor Burghela»*, municipiul București;” se va citi: „*Spitalului Clinic «Prof. Dr. Theodor Burghela»*, municipiul București;”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

